

Phẩm 9: TỶ-LÊ-DA BA-LA-MẬT-ĐA (Phần 1)

Đức Thế Tôn bảo Xá-lợi-phát:

–Thế nào là Đại Bồ-tát vì Vô thượng Bồ-đề nên y theo Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa mà thực hành Bồ-tát hạnh?

Này Xá-lợi-phát! Đại Bồ-tát nương theo Tinh tấn ba-la-mật-đa mà tinh tấn tu học thực hành Bồ-tát hạnh.

Này Xá-lợi-phát! Đại Bồ-tát thành tựu đầy đủ chánh tinh tấn không thoái có thể chẳng kể thân mạng quý trọng mà phát đại tinh tấn cầu pháp môn vi diệu Bồ-tát tạng, ân cần lắng nghe, thọ trì, đọc tụng, nghiên tâm cứu cánh, thông đạt nghĩa thú, vì người mà rộng diễn giảng khai thị, hoặc lại biên chép tu học đúng lý. Đây gọi là Đại Bồ-tát thực hành Bồ-tát hạnh.

Này Xá-lợi-phát! Thế nào gọi là chẳng kể thân mạng?

Lúc Đại Bồ-tát thực hành Tinh tấn ba-la-mật-đa, dù bị kẻ khác khủng bố hăm dọa. Nếu ông ở nơi kinh Bồ-tát tạng này mà thọ trì, đọc tụng cho đến rộng giảng diễn khai thị cho người tu học như lý, thì ta sẽ lấy trăm cây tên nhọn đâm xuyên qua thân thể ông, trừ dứt mạng sống của ông. Dù nghe lời hăm dọa ấy Đại Bồ-tát chẳng để tâm, không sợ sệt, không kinh hoảng, phát bốn thứ oai thể dũng mãnh kiên cố, nơi pháp môn vi diệu Đại Bồ-tát tạng càng thêm tinh tấn chẳng vớt, chẳng bỏ, chẳng xa, chẳng rời, thành tựu đầy đủ sự tin hiểu mạnh mẽ lạnh lợi, tin hiểu kiên cố, kham nhẫn kiên cố, chánh cần kiên cố.

Này Xá-lợi-phát! Ta sẽ vì ông mà nói ví dụ về kiên cố nhẫn, kiên cố chánh cần, để cho Đại Bồ-tát được kiên cố nhẫn, kiên cố chánh cần thực hành Bồ-tát đạo chẳng kể thân mạng.

Này Xá-lợi-phát! Giả sử tất cả hữu tình chúng sinh trong tam thiên đại thiên thế giới, hoặc loài noãn sinh, thai sinh, thấp sinh, hóa sinh, hoặc loài có hình sắc, không hình sắc, có tướng, không tướng, không phải có tướng không tướng, hoặc loài thấy được, chẳng thấy được, tất cả chúng sinh ấy trong khoảng sát-na đồng thời được thân người, đối với Bồ-tát họ cùng kết oán thù rất nặng nên bảo Bồ-tát:

–Nếu ở nơi kinh Bồ-tát tạng ấy mà ông thọ trì, đọc tụng cho đến vì người rộng giảng nói, khai thị, biên chép, tu học như lý, thì chúng ta đồng bắt trói ông sẽ giết chết ông.

Vì thực hành Tinh tấn ba-la-mật-đa, nên Đại Bồ-tát dù nghe lời hăm dọa ấy, nhưng không hề có một niệm sợ hãi, chỉ nhiếp trì đủ bốn thứ chánh pháp chuyên cầu pháp môn vi diệu Bồ-tát tạng.

Đây gọi là Đại Bồ-tát thành tựu Tinh tấn ba-la-mật-đa không thoái vậy. Lại còn thành tựu vô biên oai lực dũng mãnh tinh tấn, chánh cần dũng kiện, tịnh giới dũng kiện, đại nhẫn dũng kiện, đấng trì dũng kiện, đại tuệ dũng kiện, chánh hạnh thắng trí thủy đều dũng kiện.

Này Xá-lợi-phát! Lúc thực hành Tinh tấn ba-la-mật-đa, vị Đại Bồ-tát ấy đầy đủ nhẫn lực lớn như vậy, nên giả sử mười phương vô lượng chúng sinh đều cầm đao kiếm đâm chém Bồ-tát. Đối với chúng sinh ấy, Bồ-tát chẳng hề có một niệm giận hờn.

Này Xá-lợi-phát! Đại Bồ-tát vì an trụ nhẫn lực như vậy, nên an vui vững vàng như Đại Phạm vương, như Thiên đế Thích, như núi Tu-di chẳng khuynh động, thường an trụ Từ bi luôn quan niệm cứu độ chúng sinh, trọn không thoái chuyển công hạnh đang thực hành. Mà Bồ-tát này lòng bao dung rộng lớn như đại địa, đại thủy, đại hỏa, đại phong, hư không, lại hay tu tập đối trị cội gốc tham, sân, si.

Này Xá-lợi-phát! Nếu có Đại Bồ-tát đem tất cả trần bảo vô giá chứa đầy cả hằng sa vô lượng thế giới, dùng phụng thí cho vô lượng Đức Như Lai Chánh Đẳng Giác, lại có Đại Bồ-tát thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa, lắng nghe pháp môn vi diệu Bồ-tát tạng như vậy rồi qua

ở chỗ vắng rảnh nhiếp tâm suy gẫm pháp ấy và tinh tấn tu học, lại khiến các Bồ-tát chưa tu học cũng ưa thích tu tập.

Này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát này vì thực hành Tinh tấn ba-la-mật-đa nên nhiếp trì vô lượng căn lành vi diệu, chẳng phải người dưng thí kia có thể bằng được. Vì sao? Vì căn lành như vậy thuộc về Vô thượng Bồ-đề. Vì thế nên các Đại Bồ-tát ở nơi pháp môn vi diệu Bồ-tát tạng này phải lắng nghe, thọ trì, đọc tụng, hoặc biên chép, rộng giảng nói cho người phát khởi tinh tấn dũng mãnh tu tập.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát phát khởi Tinh tấn ba-la-mật-đa phải nên tu hành chỗ bất hành hành. Thế nào gọi là chỗ bất hành hành?

Chỗ bất hành hành ấy là Niết-bàn vậy. Nói bất hành là vì các Thiên ma chẳng đi. Còn nói hành là vì các người lành tu tinh tấn thì đi nơi ấy. Nói người lành là chư Phật, Độc giác và đệ tử Phật. Vì sao? Vì các người lành lên Thánh đạo và chư Phật Thế Tôn đều hướng đến Bát-niết-bàn.

Này Xá-lợi-phất! Tất cả chúng sinh phần đông đi ba chỗ. Đó là tùy thuận đường ác, hướng đến đường ác và sẽ đọa đường ác. Vì thế nên đối với pháp tạp nhiễm, các Đại Bồ-tát trọn chẳng tùy thuận, chỉ cầu những pháp lành xuất ly giới nhữn đa văn.

Này Xá-lợi-phất! Chúng sinh thế gian phần lớn an trụ vô nghiệp mà luôn tự cho là mình an trụ hữu nghiệp. Chúng sinh thế gian phần lớn giải đãi mà luôn tự cho là mình phát khởi hành cần.

Vì thế nên, này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát trí tuệ trọn chẳng cùng với hạng vô nghiệp giải đãi quen gần nhau, lại cũng chẳng rơi vào vào trong số của họ, chỉ quen gần với các Đại Bồ-tát cùng một hạnh với mình. Vì sao? Vì không có chúng sinh nào đối với Đại Bát-niết-bàn thanh tịnh vô nhiễm tối thắng mà sinh lòng tín giải thanh tịnh như Bồ-tát.

Này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát phát khởi Tinh tấn ba-la-mật-đa chẳng những vì tự mình chúng Niết-bàn mà phát khởi tinh tấn, mà còn vì nhiếp thọ tất cả hữu tình khiến các chúng sinh được lợi lạc nên tu hành chánh hạnh, phát khởi tinh tấn, khai thị dắt dìu đặt để không sinh trên đường Thánh đạo, do đó nên gọi Bồ-tát là Thiện tượng phu.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa ấy mà nói kệ rằng:

*Chánh cần không lười nhác
Thường đủ đại tinh tấn
Nơi Phật Bồ-tát tạng
Sáng suốt luôn thọ trì,
Khéo tư duy pháp nghĩa
Nơi Phật chẳng nghĩ bàn
Luôn siêng cầu tịnh pháp
Nên gọi là Bồ-tát.
Bậc chánh cần đại tuệ
Ngồi cội diệu Bồ-đề
Dẹp các quân ác ma
Do Bát-nhã tinh tấn
Hiện thủ hộ cấm giới
Nhiệm trì các thế gian
Vì lợi ích chúng sinh
Thường tinh tấn vô hạn.*

Này Xá-lợi-phất! Kinh điển Đại thừa Đại Bồ-tát tạng vi diệu như vậy lưu truyền khắp

trong đời hay làm cho chúng sinh sinh tâm vui mừng khôn xiết, lại thường sinh phước đức trí tuệ, chiêu cảm báo giàu có, hay chiêu cảm báo chư Thiên thù thắng khoái lạc, hay chiêu cảm phước báo đầy đủ viên mãn tất cả, hay sinh tất cả Trí lực, Vô sở úy, Vô ngại trí, đại Từ, đại Bi, bất cộng Phật pháp của chư Phật Như Lai. Nói tóm lại, hay dẫn sinh tất cả Phật pháp, dẹp trừ ma oán, khiến tâm thanh tịnh, hay phát trí tuệ, cùng gốc sinh tử, tận ngần mé khổ, hay gần Niết-bàn.

Này Xá-lợi-phất! Đời sau, lúc Phật và các ông đã nhập Niết-bàn, năm trăm năm sau, bấy giờ có nhiều chúng sinh phước bạc đối với kinh này họ chẳng tin, chẳng trọng lại hủy diệt vứt bỏ. Lại có vô lượng chúng sinh phước đức kính thờ kinh này, như lý tu học chuyên cần tinh tấn để cầu Vô thượng Bồ-đề, để cầu giới, văn, định, tuệ, giải thoát, giải thoát tri kiến; để cầu tất cả Phật pháp, lợi lạc tất cả chúng sinh, để bỏ tà kiến tu hành chánh kiến, để bỏ sinh tử tu hành Thánh đạo, vì muốn diễn thuyết chánh pháp hàng phục quân ma, vì muốn bỏ lia tham ái điều phục sân hận, phá trừ ngu si, dứt diệt vô minh phát tuệ minh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Đời tương lai, nếu có chúng sinh nghe pháp này rồi muốn cầu tất cả thiện pháp thì nên phát khởi chánh cần dũng mãnh tăng thượng. Do vì nghe pháp vì diệu này thì đối với Phật pháp không còn chướng ngại quyết định không nghi.

Này Xá-lợi-phất! Bấy giờ lại có vô lượng chúng sinh, do phước đức nhiều nên có ý chí tăng thượng cầu Vô thượng Bồ-đề được nghe kinh này. Nghe rồi sẽ được sự vui mừng rộng lớn rất khéo tìm hiểu, suy tư pháp môn vi diệu Bồ-tát tạng và tu hành đúng như lời.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bấy giờ sẽ có người thích nghe giáo pháp của Như Lai, tùy theo nhân duyên sai biệt mà họ được nghe kinh điển này. Nghe xong họ sẽ được sự vui mừng rộng lớn. Được vui mừng rồi họ phát khởi tinh tấn có thể ở nơi pháp bảo vi diệu Bồ-tát tạng này lấy chút ít phần thiết thực.

Này Xá-lợi-phất! Thí như trên mặt biển lớn trôi nổi vô lượng trái chín đầy đủ sắc hương ngon ngọt. Có một trượng phu phát khởi sức dũng mãnh tinh tấn lội vào biển lớn, vận động tay chân vớt lấy trái chín ấy, hoặc hai, hoặc ba trái rồi ra khỏi biển đến một chỗ ăn nếm trái chín ấy mới biết là rất ngon ít có. Trượng phu ấy bèn nghĩ rằng những trái chín thơm ngon này từ nào ta chưa hề được ăn, ta nên mạnh dạn lội vào biển lần nữa để vớt lấy những trái còn lại. Suy nghĩ xong trượng phu ấy trở lại mé biển thì không còn thấy trái chín đâu cả. Trượng phu ấy rất hối hận tự trách sao chẳng vớt lấy thật nhiều trái chín để nó trôi mất cả.

Này Xá-lợi-phất! Cũng vậy, sau khi Phật nhập diệt, năm trăm năm sau, lúc hành pháp Vô thượng sắp diệt, sẽ có vô lượng chúng sinh ít tin, ít thí, ít giới, ít tuệ, ít tu tinh tấn, tùy theo nhân duyên sai biệt mà họ được nghe kinh điển vi diệu này, nghe xong, ở nơi kinh này họ chỉ được chút ít nghĩa cạn nhỏ, cho đến chỉ thọ trì một bài kệ bốn câu, lại bị ác ma nhiều loạn che ngăn chướng cho người khác nghe hỏi và cúng dường ca ngợi kính tin người trì kinh ấy. Biết mọi người chẳng kính trọng, người ấy ở nơi kinh này an trụ tâm xả, đem chút ít câu nghĩa đã được nghe đến ở chỗ vắng vẻ để tư duy quan sát sinh lòng vui mừng, mà lại hối hận tự trách rằng: Nay ta bỏ mất lợi lành, tại sao ta chẳng nghe nhiều lãnh thọ nhiều chánh pháp của chư Phật Như Lai. Do đó đối với Như Lai phát khởi tâm thâm trọng hơn lúc trước.

Này Xá-lợi-phất! Bấy giờ có các Tỳ-kheo vì bị ác ma nhiều loạn nên nghe kinh này mà đối với quần chúng họ sẽ phát khởi chê bai cho rằng kinh này do các nhà văn soạn ra, chẳng phải của Phật nói. Vì thế nên đối với kinh này có các Tỳ-kheo hoàn toàn chẳng nghe, chẳng tin.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa ấy mà nói kệ rằng:

Được nghe pháp này

*Đối với Phật pháp
Sẽ không chướng ngại
Quyết định không nghi.
Các người ít phước
Chẳng được gặp nghe
Người phước đức nhiều
Được nghe kinh này.
Các người ít phước
Dù nghe chẳng tin
Nhiều phước nghe rồi
Đầu đội vui mừng.
Người ít phước nói
Chẳng phải Phật dạy
Họ sẽ bị đọa
Như mù sập hố.
Người nhiều phước đức
Nghe rồi vui mừng
Sẽ sinh cõi lành
Như sữa và nước.
Các người ít phước
Nghe sinh lo rầu
Họ sẽ thọ khổ
Chẳng thoát tối tăm,
Dù được nghe ít
Lại bị ma nhiễu
Chê bai Phật pháp
Mau đọa địa ngục.*

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Chư Phật Như Lai thành tựu đầy đủ diệu trí thanh tịnh, cho đến biết rõ tâm niệm của bốn chúng, hoặc Tỳ-kheo hay Tỳ-kheo-ni, hoặc Ưu-bà-tắc hay Ưu-bà-di, ở đời tương lai lúc chánh pháp diệt, nghe kinh điển này hoặc tùy thuận tin nhận, hoặc hủy báng khinh khi, hoặc có người hoàn toàn chẳng được nghe, tất cả như vậy, trí thanh tịnh của Như Lai đều biết rõ cả.

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Đại Bồ-tát và các chúng sinh khác ở nơi kinh này nghe rồi lãnh thọ tinh tấn tu tập thì sẽ được thành tựu bốn pháp vô chướng thanh tịnh. Những gì là bốn?

1. Thành tựu Thi-la thanh tịnh không chướng.
2. Thành tựu đầy đủ thanh tịnh không nạn.
3. Thành tựu gặp chư Phật gần gũi cúng dường thanh tịnh không chướng.
4. Thành tựu vừa thấy Phật Di-lặc liền được thanh tịnh không chướng.

Này Xá-lợi-phất! Các chúng sinh ấy nghe kinh này rồi tùy theo phương tiện tu tập, quyết sẽ được các căn lành vi diệu như trên đã nói.

Này Xá-lợi-phất! Đó gọi là Đại Bồ-tát vì tu hành Chánh cần ba-la-mật-đa nên thành tựu bốn pháp vô thượng thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Đời tương lai lúc chánh pháp diệt, có các Đại Bồ-tát an trú Đại thừa tu hành Tinh tấn ba-la-mật-đa, ở nơi kinh này chuyên cần tu học phát đại tinh tấn

lắng nghe thọ trì, biên chép, đọc tụng, nghiên tâm chỉ thú, rộng vì người giảng nói khai thị. Bây giờ sẽ có mười pháp chương ngại xuất hiện thế gian. Các người có trí phải sớm hay biết chớ chuyển theo nó. Chỉ phải phát khởi tinh tấn dũng mãnh thọ trì kinh này. Những gì là mười thứ chương ngại mà người trí phải biết chớ chuyển theo nó?

1. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh cảm khẩu chẳng nói được, ở nơi kinh này bèn chẳng giảng nói được. Đây là chương ngại thứ nhất mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

2. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh đau mắt bèn chẳng đọc tụng, giảng nói được. Đây là chương ngại thứ hai mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

3. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh tay chân khắp mình đều bệnh cả, bèn chẳng đọc tụng, giảng nói được. Đây là chương ngại thứ ba mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

4. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh chẳng thích chỗ mình đang ở mà muốn bỏ đi, bèn chẳng đọc tụng, giảng nói được. Đây là chương ngại thứ tư mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

5. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh giận thù làm hại nhau, bèn chẳng đọc tụng, giảng nói được. Đây là chương ngại thứ năm mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

6. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma làm cho người trì kinh sinh sự tranh cãi, gây gỗ, giận mắng, kiện thưa, do đó nên oán thù tàn hại nhau, bèn không lưu hành giảng nói kinh này mà tạo tác sự việc khác. Đây là chương ngại thứ sáu mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

7. Có các Tỳ-kheo phát khởi tinh tấn, ở nơi kinh này cầu nghe tụng tập. Bây giờ ác ma hóa làm hình người tục, hoặc người xuất gia đến chỗ người trì kinh làm rối loạn tâm ý, khiến họ với kinh này không thể thọ trì được mà trở lại hủy báng và thích sự việc khác. Đây là chương ngại thứ bảy mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

8. Đời tương lai, lúc chánh pháp sắp diệt, có các Tỳ-kheo trẻ ở nơi kinh này phát lòng tin thanh tịnh ưa thích ở trong pháp luật của Phật. Vì thực hành Tinh tấn ba-la-mật-đa nên họ phát khởi tinh tấn, thâm tâm an trụ Vô thượng Bồ-đề. Lại ở nơi kinh này họ cung kính lắng nghe, đã được nghe rồi lòng rất vui mừng. Bây giờ các Tỳ-kheo trẻ ấy bị hai vị bổn sư Hòa thượng và A-xà-lê làm chương ngại mà bảo rằng: Kinh của các ông thọ trì ấy không phải của Phật nói, chẳng phải Phật Bồ-đề, chẳng phải chánh pháp, chẳng phải chánh luật, chẳng phải Thánh giáo. Các Tỳ-kheo trẻ ấy nghe theo lời dạy bảo của hai thầy bèn rời bỏ Phật Bồ-đề. Hai Thầy lại bảo: Các ông phải tinh tấn tu học các luật các pháp của ta dạy. Các Tỳ-kheo trẻ ấy vâng lời thầy. Những căn lành tăng thượng đã tu tập trước kia bị hai thầy phá hư. Sau khi căn lành hư mất, các Tỳ-kheo trẻ ấy lại bị ác ma dối gạt bèn tạo nghiệp chương ngại chánh pháp, lúc lâm chung cảnh hiện ra hôn mê si loạn mà lại cảm lấy nghiệp địa ngục. Các việc bất thiện ấy ở tương lai, Như Lai ở hiện tại đây đều biết rõ tất cả.

Ở đời tương lai lại có các Tỳ-kheo trẻ với kinh này sinh ác kiến chê bỏ chẳng tin, đi đâu họ đều buông lời hủy báng. Các Đại Bồ-tát an trụ Đại thừa phát khởi tinh tấn, trong thời kỳ ấy phải sinh bốn quán thông: Một là phải tương nghĩ tự điều phục tâm mình. Hai là phải quan sát sự việc của mình làm chớ ngó đến sự việc của người. Ba là có lòng xót thương chúng sinh. Bốn là ở chỗ rảnh vắng có ý tưởng bảo hộ tâm mình và tâm người.

Đời tương lai có nhiều chúng sinh thọ các tà kiến, đối với các Tỳ-kheo diễn nói chánh

pháp, họ ít tín thọ, họ chẳng kính trọng thừa hỏi nghĩa kinh, họ chẳng gần gũi cúng dường trở lại lãng nhục khinh miệt. Với các Tỳ-kheo giảng thuyết phi pháp thì nhiều người tín thọ, họ được thế lực lớn có nhiều người cúng dường kính trọng thừa hỏi. Nhân đó họ hủy báng kinh này. Bấy giờ có các chúng sinh chẳng ưa thích kinh này, nghe hủy báng họ càng vui thích. Còn các người ưa thích vì nghe hủy báng nên chẳng còn ưa thích kinh này. Các Tỳ-kheo ấy càng thêm đông mạnh đến đổi người trì kinh này ở trước chúng hội chẳng khai thị được.

Đây là chương ngại thứ tám mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

9. Đòi tương lai, có các Tỳ-kheo vì tham ái mà làm trộm cướp, ưa thích ba thứ tệ hại của thế gian: Một là ưa thích theo cầu cơm áo thế gian; hai là ưa thích theo cầu uống ăn thế gian; ba là ưa thích theo cầu văn hoa ca kệ hý luận thế gian. Đây là chương ngại thứ chín mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

10. Đòi tương lai, lúc chánh pháp diệt, có các Bồ-tát an trụ Đại thừa vì thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa nên đối với kinh điển này phát khởi tinh tấn dũng mãnh tăng thượng biên chép, thọ trì, nghiên cứu tìm tòi, đọc tụng vì người rộng giảng dạy. Những người ấy sẽ bị ác ma nhiễu loạn và phiền não nghiệp chướng che đậy nên vui thích việc thế gian, siêng cầu phương tiện sự nghiệp thế gian, càng ưa thích đàm luận việc thế gian và cần cầu những đàm luận thế gian, ưa thích ngủ nghỉ, ưa thích đông người rộn rịp và cần cầu phương tiện đông người rộn rịp, vì thế nên ở nơi kinh điển này chẳng thọ trì, cũng chẳng đọc tụng nghiên cứu tìm tòi nghĩa thú, cũng chẳng giảng dạy cho người.

Này Xá-lợi-phất! Trong Phật giáo, không có ai khác có thể làm tổn chánh pháp hay làm cho chánh pháp mau hủy diệt được, ngoại trừ các ác Tỳ-kheo lười nhác. Đây là chương ngại thứ mười mà người trí phải hay biết chớ chuyển theo nó.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa ấy mà nói kệ rằng:

*Lúc chánh pháp diệt, nhiều chương ngại
Sẽ khởi những thứ nghiệp ác ma
Với pháp lành sạch chẳng thích tu
Cũng chẳng ưa cầu thắng Niết-bàn,
Trí tuệ ít kém đủ ác kiến
Chẳng muốn an trụ trong chánh pháp
Làm đủ các thứ hạnh phi pháp
Sẽ đọa ác đạo quyết chẳng nghi
Những người như vậy lúc lâm chung
Không ai có thể cứu họ được.
Hòa thượng và Giáo thọ của họ
Mạng chung sẽ đọa ba ác đạo
Trăm ngàn câu-chi do-tha kiếp
Vì cầu danh lợi mà bị khổ
Thường bị ba thứ lửa đốt cháy
Làm sao cho họ mau thoát khỏi.
Phật đã chứng thành Vô thượng giác
Chuyển đại pháp luân diệu thanh tịnh
Trời, người thế gian chẳng chuyển được
Nay Phật có chuyển độ chúng sinh.
Đòi sau mạt pháp các chúng sinh
Bỏ pháp Phật mà đòi khó có*

Gần quen các phẩm loại ác ma
Sẽ bị vô biên khổ rất nặng.
Chướng ngại thí giới của họ tu
Chướng nhân duyên Bồ-đề Thánh đạo
Nếu ai siêng năng nơi Phật giáo
Mà làm mê lầm đường chánh đạo.
Nếu có lắng nghe pháp Đại thừa
Tuyên nói các lý Không, Vô ngã
Lúc đang thực hành các chánh pháp
Ác ma sẽ làm chướng ngại họ
Bảo: Đây là thắng, đây chân thật
Pháp chẳng thắng thật tướng thắng thật
Trở lại hủy báng Phật chánh pháp
Phải biết sẽ mau đọa địa ngục.
Nếu có chúng sinh đối với Phật
Cung kính mến ưa hết lòng tin
Lắng nghe pháp Bồ-tát tạng này
Mình vui tùy thuận mà ca ngợi
Ác ma biết họ vui Đại thừa
Cùng quyến thuộc ma đồng sàu khổ
Liên biến hiện nhiều tướng khủng bố
Để làm chướng ngại kẻ chân tu.
Hoặc sẽ biến làm hình Tỳ-kheo
Trá hiện thân nhau để đàm luận
Bảo: Đây chẳng phải đạo Bồ-đề
Sao lại noi theo mà học tập?
Có các chúng sinh ở kinh này
Phát khởi chánh cần tinh tấn hạnh
Lại bị dẫn dụ và khinh chê
Do đó phé bỏ chẳng tu học,
Đã bị ác ma làm hoặc loạn
Theo ý ma chuyển, bị ma nắm
Ma bảo kinh ấy chẳng phải chánh
Nơi pháp tịch diệt bèn vứt bỏ.
Họ cũng rời bỏ Đấng Đạo Sư
Cũng chẳng cần cầu pháp Vô thượng
Họ đã phát khởi ngã mạn rồi
Sẽ mau chóng thẳng vào địa ngục.
Bấy giờ có số ít chúng sinh
Ưa muốn cần cầu pháp Không này
Chẳng được hòa hợp đồng tu tập
Đều riêng lưu tán nơi phương khác.
Pháp tối thắng Vô thượng như vậy
Người sẽ được nghe đều khinh hủy
Người trì kinh pháp sợ trốn xa

*Đời sau sẽ có các sự ấy.
Nước này sẽ toàn không người trì
Phương xa dù có chẳng được nhiều
Dù có người trì tụng kinh này
Đều bị quên bỏ không hỏi han.
Thế gian nương nhờ trong Thánh giáo
Pháp thậm thâm Vô thượng như vậy
Vô lượng chúng ngại ở đời sau
Phật đều biết rõ như hiện tại.
Đời sau người hiền trì chánh pháp
Chẳng kể thân mạng ở vắng vẻ
Tu tập tuyên dạy chánh pháp này
Sẽ được mau đến nơi đường lành.*

